

Marita G. Schmitz

Το δέλεαρ του “σκοτεινού” διδύμου

Το παρομύθιο της δίδυμης ψυχής
μου
- αληθινή ιστορία -

Το δέλεαρ του “σκοτεινού” διδύμου

Ήταν... λίγο μετά τα 19α γενέθλιά μου - αφού χώρισα με τον πρώτο μου φίλο - η σχέση κράτησε περίπου 2 χρόνια - με τον οποίο ήθελα πραγματικά να μετακομίσω - μετακόμισα από το σπίτι των γονιών μου στο πρώτο μου διαμέρισμα . Ήθελα να είμαι ανεξάρτητη και να ζήσω κοντά στη δουλειά μου. Πάνω απ' όλα, δεν έβλεπα την ανάγκη να δώσω στους γονείς μου χρήματα για τη διαμονή και το φαγητό μου. Γιατί αυτό πρέπει να κάνω από εδώ και πέρα.

Λίγες εβδομάδες πριν φύγω, έμαθα από έναν φίλο ότι επρόκειτο να γίνει μια λεγόμενη τηλεφωνική συνάντηση στην πόλη μας με ένα είδος σύνδεσης συνεδρίων - όπου πολλοί άνθρωποι μπορούν να μιλήσουν μεταξύ τους ταυτόχρονα. Έπρεπε να το δοκιμάσω αυτό.

Ήταν αστείο - όλοι μιλούσαν ταυτόχρονα. Μετά έπρεπε να σκεφτώ ένα ψευδώνυμο γιατί κανείς δεν ήθελε να μου δώσει το πραγματικό όνομα. Τα περισσότερα είχαν ονόματα ζώων ή ονόματα χαρακτήρων ταινιών.

Ήταν πολύ αστείο και μιλήσαμε για το ότι θέλαμε να βρεθούμε ως ομάδα κάποια στιγμή.

Υπήρχαν αρκετοί αριθμοί τηλεφώνου που μπορούσατε να καλέσετε - και πραγματικές κλίκες προέκυψαν από αυτούς και άρχισαν να συναντιούνται. Συμφωνήσαμε σε ένα σημείο συνάντησης στο οποίο συμφώνησαν οι περισσότεροι και μετά συναντηθήκαμε. Στην πρώτη συνάντηση υπήρχαν μόνο λίγοι - ίσως 10-15 άτομα μεικτών ηλικιών.

Πριν πάω στην πρώτη συνάντηση, παρατήρησα μια πολύ ευχάριστη φωνή να φωνάζει το όνομά μου. Υπήρχε πολλή συμπάθεια όταν γνωριστήκαμε - στην πραγματικότητα τα πήγαμε όλοι καλά. Ήταν μια διασκεδαστική συνάντηση. Τώρα, δίπλα στα ονόματα και τις πολλές φωνές, έβλεπες και τον κόσμο. Κάποιοι βέβαια το είχαν φανταστεί τελείως διαφορετικό. Ήταν πολύ αστείο και απολαύσαμε όλοι.

Στη συνέχεια συναντιόμασταν όλο και περισσότερο. άλλοτε για να πάτε για πατινάζ, άλλοτε απλώς για να πιείτε ένα ποτό και να συνομιλήσετε - συνήθως σε ένα σταθερό σημείο συνάντησης (μπιστρό/καφέ).

Εκεί ήταν - ξανά και ξανά - εκείνη η μία φωνή που φώναζε συνεχώς το όνομά μου - μόνο που τώρα ήξερα σε ποιον ανήκε. Και συμμετείχα και φώναξα και το όνομά του.

Αγαπούσαμε πολύ ο ένας τον άλλον. Όπως είπα, ήμουν μόλις 19 ετών και εκείνος ήταν ήδη 25 ετών. Δεν ήξερα πώς να τον αξιολογήσω. Ήμασταν σαν φίλοι. και μόλις είχα χωρίσει με τον πρώτο μου φίλο, με τον οποίο ήμουν σχεδόν 2 χρόνια. Όπως περιγράφεται παραπάνω, μόλις είχα μετακομίσει και ήθελα να απολαύσω τη ζωή μου - να πάω να χορέψω και να γνωρίσω κόσμο. Δεν σκέφτηκα τίποτα παρά μόνο να ξεκινήσω πάλι κάτι σταθερό. Ήμασταν πολύ προσεκτικοί μεταξύ μας.

Ωστόσο, παρατήρησα ότι ήταν πραγματικά εντυπωσιασμένος από την ιδιοσυγκρασία μου και το κέφι μου για ζωή. Και με τράβηξε η περιπέτεια.

Λοιπόν, εδώ κι εκεί μαζευόμασταν στο σπίτι για να πάμε μαζί στο σημείο συνάντησης ή ακόμα και να φέρουμε ο ένας τον άλλον στο σπίτι.

Για οποιονδήποτε λόγο, δεν υπήρξε ποτέ προσέγγιση από μέρους του.

Ήταν κάπως περίεργα μαζί του. Κάποτε έβαλα το χέρι μου στον ώμο του κατά τη διάρκεια μιας συνάντησης... Αλλά τίποτα δεν επέστρεψε.

Λοιπόν, είπα στον εαυτό μου: «Ναι, είμαστε απλά φιλαράκια και όλα είναι καλά».

Αλλά μετά, μου γεννήθηκαν συναισθήματα - όπως - ίσως δεν ήμουν αρκετά καλός, δεν είχα τόσο καλή δουλειά όσο εκείνος. Βρήκα τον εαυτό μου πολύ αγορίστικο και φιλόξενο. Ίσως όχι ο τύπος της γυναίκας του - ή όχι αρκετά κυρίαρχος.

Εκείνη την εποχή, δεν σκέφτηκα πραγματικά γιατί ήμασταν τόσο εξοικειωμένοι μεταξύ μας. Αλλά το να ακούς τη φωνή του στο τηλέφωνο ήταν πάντα πολύ μαγικό - ακόμη και ελκυστικό.

Πήγαινα εδώ κι εκεί στον τόπο συνάντησης, όπου έτυχε να βρεθώ ή στις δραστηριότητες που μου άρεσε.

Στο μεταξύ είχα βρει και έναν φίλο εκεί. Συχνά πήγαινα για χορό μαζί της τα Σαββατοκύριακα - μερικές φορές σε μια αίθουσα χορού ή σε μια ντίσκο. Ήρθε κι αυτός εκεί.

Οι συναντήσεις γίνονταν όλο και λιγότερες και περνούσα περισσότερο χρόνο με την κοπέλα μου - μερικές φορές πηγαίναμε στο σπίτι της ή των γονιών μου τα Σαββατοκύριακα και πηγαίναμε στην τοπική ντίσκο.

Οι συναντήσεις συνεχίστηκαν για λίγο και συνεχίζαμε να συναντιόμαστε εδώ κι εκεί.

Κάποιος του είχε πει ότι έχω νέο αγόρι - και από τότε βλέπομασταν μόνο τυχαία. Δεν υπήρχε ποτέ η

ευκαιρία να κάνουμε μια προσωπική/ιδιωτική συζήτηση μαζί του - πάντα υπήρχαν άλλοι εκεί.

Μετά πήγα σε άλλο σημείο συνάντησης με διαφορετικό αριθμό τηλεφώνου. Μάλιστα, τον συνάντησα εκεί. Όταν τον είδα, το μόνο που μπόρεσα να σκεφτώ ήταν τα λόγια: "Α, ναι, στην πραγματικότητα ήμουν λίγο προσβεβλημένος, γιατί βασικά δεν ήξερα ότι είχα ένα νέο αγόρι!" μόνο βαθιά σε μια πολύ εγκάρδια συνομιλία με μια άλλη νεαρή κοπέλα.

Λοιπόν, υποθέτω ότι ζήλεψα λίγο. Ωστόσο, ήξερα μόνο ότι το παρατήρησε αυτό για λίγο - από την τελευταία μας επαφή.

Αυτός και εγώ - σπάνια διασταυρώναμε πια. Είχε περάσει πολύς καιρός -τουλάχιστον 2-3 χρόνια- όταν γνωριστήκαμε τυχαία ψωνίζοντας στο μεσημεριανό μας διάλειμμα.

Ήταν περίεργο - στην πραγματικότητα κάναμε μικρές συζητήσεις για το πού εργάζεται και μένει τώρα.

Νομίζω όμως ότι τραύλισα λίγο. Δεν γνωρίζω. Ήμουν κατά κάποιο τρόπο πολύ χαρούμενος που τον είδα ξανά. Επειδή είχαμε μόνο ένα σύντομο μεσημεριανό διάλειμμα και πήγαμε και οι δύο για ψώνια, χωρίσαμε αρκετά γρήγορα - χωρίς να ανταλλάξουμε τους αριθμούς τηλεφώνου μας. Τώρα ζούσε σε άλλο μέρος της πόλης. και είχα ήδη μετακομίσει στη χώρα για να ζήσω με έναν νέο φίλο. Και δούλευε μόνο στην πόλη.

Κάπως η συνάντηση με άφησε άβολα. Το σκεφτόμουν ξανά και ξανά. Έβλεπα συνέχεια το πρόσωπό του μπροστά μου - να μου χαμογελάει. Κάπως δεν με άφησε - κάπως μαγνητικά. Τι ήταν αυτό?

Υποθέτω ότι ήταν περίπου έναν ολόκληρο χρόνο αργότερα - σκέφτηκα ότι θα ήθελα να τον ξαναδώ - παρόλο που ήμουν ακόμα σε αυτή τη σχέση.

Αλλά με κάποιο τρόπο φαγούρα να τον ξαναδώ. Δείτε αν υπάρχουν περισσότερα. Ήμουν περιέργος και έβλεπα το χαμογελαστό του πρόσωπο μπροστά μου. Πόσο χάρηκε που με ξαναείδε. Μμμ, ήθελα πολύ να μάθω αν υπήρχε κάτι μεταξύ μας -αν υπήρχε κάτι παραπάνω- από μια απλή φιλία.

Αλλά πώς πρέπει να το κάνω αυτό; Μου είναι δύσκολο να πω στον τωρινό φίλο μου: «Φεύγω να δω έναν παλιό φίλο...»

Αλλά παρόλα αυτά βρήκα την ευκαιρία και οδήγησα (45 λεπτά με το αυτοκίνητο) για να τον δω ένα Σαββατοκύριακο - όταν ο φίλος μου δεν ήταν στο σπίτι.

Μπήκα στο διαμέρισμά του - με ξενάγησε. Ωραίο διαμέρισμα, είπα. Και μετά -έπρεπε να μάθω- πώς θα αντιδράσει;

Του πάτησα ένα φιλί στο στόμα. Όμως είδα μόνο φόβο στα μάτια του. Με ρώτησε αν δεν ήθελα να μείνω, αλλά δεν μπορούσα να κάνω τίποτα με τον φόβο στα μάτια του και ταυτόχρονα φοβόμουν ότι είχα ήδη εκτεθεί στο σπίτι, ότι μπορεί ήδη να μου έλειπε και ότι Θα είχα πρόβλημα αν το έκανα, θα έμενα μακριά περισσότερο. Κι εγώ είχα πάλι αυτό το συναίσθημα, αναρωτιόμουν αν θα μπορούσε να είναι ειλικρινής, αν ήμουν αρκετά καλή για εκείνον, αρκετά θηλυκή και αρκετά ελκυστική για εκείνον. Μου γεννήθηκε το ίδιο συναίσθημα όπως τότε.

Αποχαιρέτησα γρήγορα. Επέστρεψα στο αυτοκίνητό μου και πήγα σπίτι.

Είπα στον εαυτό μου: «Όχι, τότε μάλλον δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο και αυτό είναι εντάξει».

Αργότερα, μετά από λίγες μέρες ή εβδομάδες -δεν θυμάμαι ακριβώς σήμερα- του έγραψα άλλο ένα γράμμα. Πρώτα έγραψα τον αποστολέα μου σε αυτό - μετά τον διέγραψα ξανά. Απεσταλμένα. Αυτό ήταν.

Περίπου 2 χρόνια αργότερα παντρεύτηκα τον φίλο μου εκείνη την εποχή - αλλά δεν μπορούσα πραγματικά να τον βγάλω από το μυαλό μου. Συνέχισα να σκεφτόμουν και να ονειρευόμουν - τι θα είχε συμβεί αν είχα μείνει εκεί; Λοιπόν - μάλλον δεν θα μάθω ποτέ - σκέφτηκα.

Λοιπόν, ήμουν μόνο με τον φίλο μου εκείνη την εποχή για 7 χρόνια (συμπεριλαμβανομένου του γάμου). Μετά απάτησε. Μετακόμισα έξω. Χωρίσαμε.

Μετά προσπάθησα να τον ξαναβρώ (την ωραία μου τηλεφωνική φωνή). Αλλά δεν είχα έναν τρέχοντα αριθμό τηλεφώνου - και δεν έμενε καν εκεί πια. Λοιπόν - αλλά βρήκα τον αριθμό τηλεφώνου των γονιών του στον τηλεφωνικό κατάλογο.

Σκεφτείτε το για μια στιγμή - μετά κάντε το. Τηλεφώνησα στο σπίτι των γονιών του.

Η μητέρα του ήρθε στο τηλέφωνο. Ρώτησα για αυτόν και αν μπορούσε να μου δώσει τον αριθμό τηλεφώνου του. Αλλά είπε, «Είναι με μια πολύ ζηλιάρα κοπέλα τώρα και δεν πρέπει να επιδιώξω επαφή μαζί του». Επίσης δεν πήρα τηλέφωνο για αυτόν τον λόγο.

Δεν θυμάμαι ακριβώς σήμερα, αλλά νομίζω ότι άφησα το τηλέφωνό μου, m.d.B. δώστε του το για να έρθει σε επαφή μαζί μου.

Λοιπόν, είναι κρίμα, θα ήθελα να του μιλήσω για εκείνη την εποχή και για το πώς τον σκεφτόμουν συνέχεια. Ήθελα απλώς να μάθω πώς τα πήγαινε και αν ένιωθε το ίδιο με εμένα.

Δυστυχώς, η αναζήτησή μου για αυτόν ήταν ανεπιτυχής.

Διαδίκτυο!?! - Ναι, αν υπήρχε κάτι τέτοιο τότε, μπορεί να τον είχα βρει.

Δυστυχώς δεν τον έπτεσα τυχαία και δεν ήξερα πού δούλευε τώρα, γιατί η εταιρεία που δούλευε τότε δεν υπήρχε πια.

Αυτό ήταν τότε! «Τότε θα έπρεπε να είναι απλά χαρούμενος», είπα μέσα μου.
Στη συνέχεια, περίπου 2 χρόνια αργότερα γνώρισα έναν νέο φίλο. Μετακομίσαμε μαζί μετά από περίπου ένα χρόνο, παντρευτήκαμε και μέيناμε μαζί για περίπου 10 χρόνια.

Αλλά συνέχισα να τον σκέφτομαι. Και φαντάστηκε πώς θα ήταν για εκείνον. Θα είχαμε παντρευτεί μέχρι τώρα και θα είχαμε κάνει παιδιά μαζί;

Πάντα ήθελα να κάνω παιδιά, αλλά ο άντρας μου δεν τα ήθελε.

Δεν συνέβαινε σχεδόν τίποτα σεξουαλικά μαζί μας, είτε ήταν ο φόβος του ότι μπορεί να προκύψουν παιδιά. Δεν ξέρω - δεν μπορούσε να πειστεί να μου μιλήσει γι' αυτό.